

Globalisering i Dolketinget.

49 prøvebesvarelser i Almen Sprogforståelse ligger netop foran mig i skrivende stund. De indeholder besvarelser inden for mestendels syntaktisk og morfologisk analyse, med andre ord ren og skær grammatik. Vi taler om prøvebesvarelser. På hjørnet af mit bord ligger regeringens udspil til justering af gymnasiet, hvor man efterlyser netop det, jeg sidder med mellem hænderne. Forundret spørger jeg mig selv, om medlemmerne af Dolketinget og især regeringen egentlig ved, hvad de træffer beslutninger om, eller om det hele er vidtløftige ad hoc visioner og varm luft i ringbind, når det allerede er en realitet uden for Christiansborg.

Der er skam mange spændende tanker i udspillet, når man ser bort fra det, der kan betegnes som nye skud på den uddannelsespolitiske og pædagogiske catwalk, hvor nye navne med nye ideer - oftest en del skridt fra hverdagen på et alment gymnasium, endsige en HTX eller HHX - præsenterer deres pædagogiske prêt-à-porter som afløser for tidligere forkastede hippe påfund uden gennemslagskraft og holdbarhed. Lærer-elev-relationen er og bliver central, og den enkelte lærer kan nok godt plukke ud i pædagogikken uden at storme afsted efter en moderigtig isme. Tilmed understreges det, at intet bliver som grengymnasiet, der var fagligt stærkt og gav adgang videre uden en markant søgning til GSK som i dag. Hvad var egentlig så slemt med ”gren-studieretningerne”? En mangel på mod til at sige: ”Tog vi fejl?”

Jeg savner i udspillet meget mere end et forslag om matematik på B-niveau til flertallet og kemi på C-niveau. Jeg savner et ordentligt udspil, ja, et udspil overhovedet, om sprogfagene, der vitterligt har været gennem en grim tur efter reformen fra 2005. Her er floskler om globalisering ikke nok. Her er anvendelsesorientering ikke nok. Her er politisk reel vilje til styrkelse af disse fag, især 2. fremmedsprog nok; så skal vi lærere – fodfolket - nok omsætte flosklerne til virkelighed. I udspillet er der dog intet om sprogene. Det er på sin vis forståeligt, for politikerne har en alder, hvor de ikke har stiftet bekendtskab med massegymnasiet af i dag, der arbejder på baggrund af reformen fra 2005.

Nuvel, flere har sprog på A-niveau, men hvilket niveau? Nogle har begyndersprog på A-niveau, som i virkeligheden svarer til et gammelt B-niveau smurt tyndt ud. De elever, der har det i 3 år, skal have det, fordi det er obligatorisk, hvilket dog ikke gælder fransk og tysk. En elev med fx italiensk har således A efter 3 år, mens en elev med fransk oppebærer 5 års undervisning for samme A. Dette ses kun i eksamensopgavernes sværhedsgrad, hvor der kræves mere i fransk og tysk på A-niveau. Pointen er at vise, hvorledes bogstaver og tal kan forvanske og skønmale realiteterne. Ligeledes er historie et A-fag trods et omfang svarende til kun ca. B. Fifleriet fortsætter i udspillet fra regeringen, hvor det flot lyder som en styrkelse af naturvidenskab men i kulissen er en reduktion af C-niveauet fra 75 til 60 timer. Sminkørerne har travlt i denne tid. Sprogene er slagtet, og nu kommer turen endnu engang til de naturvidenskabelige fag. Begyndersprogene er imidlertid ikke fredet denne gang heller, da et krav om studieretninger med AA-kombinationen og historie og dansk oveni som A-fag nok vil få en del til at fravælge begyndersproget på A, idet jf. en rapport fra EVA i juni 2012 om bonusordningen og social slagside kun ca. 13% af eleverne på stx vælger 5 A-fag. Det er sprogpolitisk kamikaze.

Dansk Industri har adskillige gange gennem de seneste år efterlyst sproglige kompetencer men er efter min opfattelse blevet mødt med en ligegyldighed fra politisk side, som - i udlandet eller herhjemme - er velforsynet med tolkebistand modsat den lille ambitiøse nordjyske virksomhed i vækst, der godt kunne bruge en medarbejder, der også kunne noget sprog ud over sit arbejde som fx tekniker eller ingeniør. Det samme er sproglærerne i uddannelsessystemet trods undersøgelser og dokumentation mødt med - ligegyldighed. Det er sikkert også svært som cand.scient.pol. med politiske og/eller statsadministrative ambitioner på parketgulvene at få øje på, at der er andre behov i samfundet end lige egne interesser som fx samfundsfaglige og politiske især. Kvalificerede medarbejdere med faglig viden og formidlingsevner i forhold til nuværende og kommende eksportmarkeder er der mere end brug for! Til alles gavn.

Regeringens udspil er til 02, altså lige bestået, hvilket de selv opfatter som et krav – men hvilket krav? Skulle 00 i alle fag og et gennemsnit på 02 i dansk og matematik være en kvalifikation? 4 må være en realistisk kompromis.

For naturvidenskab og sprog er dette såkaldte krav jo en katastrofe. Tilmed lokkes elever ind i et bogligt nederlag, hvor en god gedigen erhvervsuddannelse med jobmuligheder ville være bedre. Modtrækket er så her differentiering, men det er svært i praksis mellem ”gider-ikke”(ser film i timerne), ”kan-ikke”(og vil måske ikke prøve) og ”vil-gerne”, ”venter-på-flere-udfordringer”og”kan-det-hele”. Hvis Socialdemokratiet vil have de unge hurtigere og billigere gennem uddannelsessystemet, burde partiet overveje at droppe modellen om 12. klasse for alle – altså alle gennem stx. Her er eksempelvis færdighedsfagene matematik, fysik, kemi, tysk, spansk og fransk sat ud af spillet i forhold til det fine udspil, der synes at lægge op til en vis styrkelse af fx matematik men har en total mangel på stillingtagen til sproglige kompetencer og erhvervslivets samt de studerendes behov herfor.

Regeringens indstilling til SRP – ”forældre-opgaven”, hvor forbindelser betyder – vil jeg lade tale for sig – prisen ligger mellem 4000 og 6000,- kr. Uligheden fortsætter, og mønsterbrydningen bremses. Er det socialdemokratisk politik? Er det evner eller midler, der tæller?

Med hensyn til de ekstra timer for 1. og 2. g samt omlægningen af 50% af det skriftlige arbejde må jeg klart erkende, at Marie Krarup har fuldstændig ret. Jeg deler generelt ikke hendes partis holdninger, men ret, erfaring og overblik har hun efter min vurdering. Noget regeringen synes at mangle i al sin iver efter at sminke en reform, der trænger til reel reform og ikke bare et uigennemtænkt quick fix. Hvor er realiteterne for løft af naturvidenskab og sprog i dette dyrt finansierede spin, og hvor er respekten for skatteyderne, og hvor er respekten for virksomhederne samt elever og lærere?

Vi har brug for en ordentlig reform af gymnasiet uden selfies med kendte og dagens favoritter i Danmark, hvor vi gymnasielærere kan levere en ordentlig undervisning uden at medvirke til en falsk forestilling om de reelle forhold med dukket nakke.

Og her sidder jeg så tilbage med de grammatikprøver, som regeringen ønsker men åbenbart ikke aner eksistensen af, for alt synes at være mere top-down end bottom-up under denne regering. Jeg vil nu tænke på Rilke: ”Ich sitze hier und bin nichts. Und dennoch, dieses Ich fängt an zu denken und denkt....“, mens jeg retter grammatikprøver og håber, at alle mine elever har klaret sig godt,

ikke for min skyld men deres – endnu. Corydon trækker mig måske i løn, hvis ikke alle får 12 om 2 år.

Lars Schneidelbach Scheuer, Lektor.